NORAKSTS
Lieta Nr. A 42964009
1-0034-10/21

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2010.gada 10.novembrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese I.Petrovska,

saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 114.panta pirmo daļu rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc akciju sabiedrības „Air Baltic Corporation" (reģ. Nr.40003245752) pieteikuma par Valsts robežsardzes 2009.gada 15.septembra lēmuma Nr.156 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts robežsardzes Rīgas pārvaldes lidostas „Rīga" robežkontroles punkta amatpersona 2009.gada 2.jūlijā sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu AANr.021970 (turpmāk – Protokols) par to, ka akciju sabiedrība „Air Baltic Corporation" (turpmāk – pieteicējs) 2009.gada 2.jūlijā atveda Azerbaidžānas pilsoni *J.M.*, dzimušu */dzimšanas datums/* (turpmāk – Persona), kurai nav ieceļošanai Latvijas Republikā derīga vīza, tādējādi pārkāpjot Imigrācijas likuma 21.panta pirmo daļu, par ko atbildība paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) $114.^2$pantā.

2009.gada 8.jūlijā Valsts robežsardzes Rīgas pārvalde pieņēma lēmumu Nr.829-900-AA021970, uzliekot pieteicējam naudas sodu 1800 latu apmērā (turpmāk – Sākotnējais lēmums).

Izskatot 2008.gada 12.augustā saņemto pieteicēja apstrīdēšanas iesniegumu Valsts robežsardze (turpmāk – atbildētājs) ar 2009.gada 15.septembra lēmumu Nr.156 (turpmāk – Lēmums) atstāja negrozītu Sākotnējo lēmumu.

[2] Nepiekrītot atbildētāja Lēmumam, pieteicējs vērsās ar pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā.

[2.1] Pieteicējs norāda, ka kā aviopārvadātājs nevar izpildīt Imigrācijas likuma 21.panta pirmajā daļā paredzēto pienākumu – pārliecināties pa to, ka ārzemniekam, kuru tas pārvadā, ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti, jo:

[2.1.1] Pieteicēja lidmašīnas apkalpošanas kārtību Baku starptautiskajā Heidera Alijeva lidostā nosaka starp pieteicēju un minēto lidostu 2006.gada 19.aprīlī noslēgtais līgums Nr.32/06 par lidmašīnu pacelšanos un nosēšanos un tā pielikumi (turpmāk – Līgums). Līguma 2.2 punkts nosaka, ka gaisa pārvadājumi saskaņā ar šo līgumu tiek veikti saskaņā ar starptautiskajiem likumiem un līgumiem, kas regulē starptautisko transportu.

SGHA 1998.gada vienošanās Pielikuma A 4.2.2.punkts nosaka, ka lidostas darbinieki pēc savstarpējas vienošanās pārbauda aviopasažieru ceļošanas dokumentus – pases, vīzas un citus nepieciešamos dokumentus, bet neuzņemas par to nekādu atbildību. Līdz ar to pieteicējai nav nekādu iespēju Baku lidostā pārbaudīt, vai pasažierim ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti, ne pasažierim reģistrējoties lidojumam, ne pasažierim atstājot izlidošanas terminālu, jo saskaņā ar SGHA vienošanos to uzņemas lidostas darbinieki. Turklāt pieteicējai nav iespēju regresa kārtībā piedzīt atbildētājas uzliktos naudas sodus no Baku lidostas, jo to neatļauj SGHA vienošanās.

[2.1.2] Teorētiski pieteicējs var pārbaudīt, vai pasažierim ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti, pasažierim iekāpjot lidmašīnā, taču praktiski tas nav iespējams, jo iekāpšana lidmašīnā sākas 30 minūtes pirms izlidošanas.

Pat, ja tiktu veikta pārbaude, vai pasažieriem ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti lidojuma laikā un tiktu konstatēts, ka kādam pasažierim nav nepieciešamo dokumentu, pieteicēja nevarētu neielaist šo pasažieri lidostas „Rīga" teritorijā, jo tā pati lidmašīna tajā pašā dienā neveic atpakaļceļu, bet dodas citā reisā.

[2.2] Pieteicējs nepiekrīt, ka minētais pārkāpums būtu vērtējams, kā bīstams valstij un sabiedriskajai kārtībai, jo Persona tajā paša dienā, kad ielidoja Rīgā, aizlidoja no Rīgas uz Minsku, līdz ar to nekādas sekas netika radītas.

[3] Administratīvajā rajona tiesā 2009.gada 23.novembrī saņemtajos rakstveida paskaidrojumos atbildētājs pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt.

Papildus atbildētājs uzsver, ka pieteicēja pienākums likumā noteiktos gadījumos ir nogādāt ārzemnieku atpakaļ valstī, no kuras viņš atvests, vai valstī, kur viņa ieceļošana ir garantēta, vai uz valsti, kas izsniegusi ceļošanas dokumentu. Pienākuma (novērst pārkāpuma sekas) izpilde nevar būt par pamatu atbrīvošanai no administratīvās atbildības. Atbildētājs norāda, ka pieteicēja saukšana pie administratīvās atbildības ir personas disciplinēšana, lai turpmāk šādi pārkāpumi netiktu izdarīti un, eventuālo pārkāpumu rezultātā, sabiedrībai nerastos kaitīgas sekas.

[4] Administratīvajā rajona tiesā 2010.gada 2.jūnijā saņemts pieteicēja papildus rakstveida paskaidrojums, kurā minēti turpmāk norādītie argumenti.

Pieteicējs norāda, ka atbildētāja lēmumi administratīvo pārkāpumu lietās par Imigrācijas likuma 21.panta pirmās daļas noteikuma pārkāpumu ir neizskaidrojami un pretrunīgi. Tā, piemēram, 2009.gada 6.martā pieteicējs ar reisu Stambula-Rīga atveda pasažieri ar Jordānijas pasi ar daudzkārtēju Šengenas „C" vīzu no 2009.gada 1.aprīļa un anulētu Jordānijas pasi ar derīgu daudzkārtēju Šengenas„C" vīzu.

2009.gada 30.novembrī ar reisu Minska-Rīga atveda Baltkrievijas pilsoni, kurš uzrādīja derīgu pasi un vienreizēju Šengenas„C" kategorijas vīzu, kas bija jau izmantota.

2010.gada 3.martā pieteicējs atveda ar reisu Minska-Rīga atveda Indijas pilsoni, kurš uzrādīja derīgu pasi bez vīzas un vīzu, kas bija ielīmēta anulētā pasē.

Visos minētajos gadījumos ar atbildētāja lēmumu šīm personām tika izsniegtas vīzas un atļauts ieceļot Latvijas Republikā. Visos trīs gadījumos, izskatot administratīvā pārkāpuma lietas, atbildētājs konstatēja, ka minētajiem pārkāpumiem ir formāls raksturs un tie nav radījuši kaitīgas sekas, tādēļ atbrīvoja pieteicēju no administratīvās atbildības un izteica mutvārdu aizrādījumus.

Pieteicējs uzskata, ka tādejādi atbildētājs pārkāpj Administratīvā procesa likumā ietverto vienlīdzības principu, kas nosaka, ka pastāvot vienādiem faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, iestādei jāpieņem vienādi lēmumi. Līdzīgās lietās par atbildētāja lēmumu atcelšanu atbildētājs ne rakstiski, ne tiesas sēdes nav paskaidrojis un argumentējis, kāpēc atsevišķos gadījumos ir iespējams izteikt mutvārdu aizrādījumu, bet citos nē.

[5] Administratīvajā rajona tiesā 2010.gada 8.oktobrī saņemts atbildētāja papildus rakstveida paskaidrojums, kurā minēti turpmāk norādītie argumenti.

Atbildētājs norāda, ka nevar lemt par pieņemtā lēmuma atcelšanu tikai tādēļ, ka pieteicēja ieskatā Imigrācijas likumā ir pārvadātājam uzlikts pienākums, kuru tas nevar izpildīt.

Attiecībā uz iespēju nodrošināt noteikumu ievērošanu, atbildētājs norāda, ka pārvadātājiem ir pienākums izstrādāt kārtību, kādā tiek veikta pasažieru dokumentu pārbaude, kā rezultātā tiktu novērsta personu bez ieceļošanai derīgiem dokumentiem atvešana uz Latvijas Republiku, tādējādi nodrošinot Latvijas Republikas un starptautisko normu prasības.

Neatkarīgi no tā vai personu, kurai nav derīgu dokumentu ielaiž vai neielaiž valstī pārvadātājs ir izdarījis administratīvo pārkāpumu.

Atbildētājs, atsaucoties uz Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2007.gada 8.oktobra spriedumu lietā SKA-400/2007, norāda, ka pieteicējs nedrīkst izvairīties no soda, norādot, ka līdzīgā pārkāpumā nav sodīts.

[6] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 114.panta pirmo daļu tiesa var izspriest lietu bez tiesas sēdes, ja lietā esošie materiāli ir pietiekami un tam rakstveidā ir piekritis pieteicējs.

Savā 2010.gada 2.jūnija iesniegumā pieteicējs izsaka piekrišanu lietas izskatīšanai rakstveida procesā (lietas lapa 52).

Tiesa, pārbaudījusi lietas materiālus, atzīst, ka lietā esošie materiāli ir pietiekami, lai izskatītu lietu rakstveida procesā, tādējādi lieta tiks skatīta rakstveida procesā.

Motīvu daļa

[7] Tiesa, rakstveida procesā izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar procesa dalībnieku lietā iesniegtajiem rakstveida paskaidrojumiem, secina, ka pieteikums ir noraidāms turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

[8] Saskaņā ar LAPK 243.pantu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Šos faktus konstatē ar šādiem līdzekļiem: ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar cietušā un liecinieku liecībām, eksperta atzinumu, lietiskajiem pierādījumiem, protokolu par priekšmetu un dokumentu izņemšanu, citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tiesa konstatē lietā turpmāk minētos pierādījumus.

[8.1] Personai, Azerbaidžānas pilsonim, kuru 2009.gada 2.jūlijā no Baku uz Latviju atveda pieteicējs, pie robežas ieceļošana Latvijā atteikta. (lietas lapa 39)

[8.2] Personas rīcībā bija pase un aviobiļete no Baku uz Rīgu. Persona ir Azerbaidžānas pilsonis, ko apliecina Azerbaidžānas pilsoņa pase PP AZE Nr.*/pases numurs/* (derīga līdz 2017.gada 11.jūnijam), kā arī Personai bija izsniegta Lietuvas „D" kategorijas vīza Nr.LT1792783 ar derīguma termiņu no 2009.gada 1.marta līdz 2009.gada 10.augustam. (lietas lapa 38)

[8.3] Valsts robežsardzes Rīgas pārvaldes lidostas „Rīga" inspektori 2009.gada 2.jūlija ziņojumos norāda, ka konstatējuši, ka ar reisu BT 733 Baku – Rīga tika atvesta Persona, bez derīgas ieceļošanai Latvijas Republikā vīzas, Persona uzrādījusi „D" kategorijas vīzu, kas jau izmantota pirmajā ieceļošanas reizē. (lietas lapa 40-41)

[8.4] 2009.gada 2.jūlijā sastādīts administratīvā pārkāpuma protokols AA Nr.021970, kurā konstatēts, ka pieteicējs ar reisu BT 733 no Baku atveda uz Latvijas Republiku Personu, kura uzrādīja Azerbaidžānas pilsoņa pasi Nr.*/pases numurs/* un Lietuvas izdotu vīzu LT1792783, Vīza „D" kategorijas daudzreizēja derīga no 2009.gada 1.martā līdz 2009.gada 10.augustam, kura jau ir izmantota pirmajā ieceļošanas reizē, tādējādi pieteicējs pārkāpis Imigrācijas likuma 21.panta pirmo daļu, un izdarījis LAPK $114.^2$pantā paredzēto administratīvo pārkāpumu. (lietas lapa 33)

[8.5] 2009.gada 8.jūlija paskaidrojumā pieteicēja pārstāve paskaidro, ka 2009.gada 2.jūlija reisā BT 733 Baku – Rīga tika atvesta Persona, kuram bija Šengenas (Lietuvas) „D" kategorijas vīza, kas jau reiz ir izmantota. (lietas lapa 36)

[8.6] 2009.gada 8.jūlijā pieņemts Sākotnējais lēmums, saskaņā ar LAPK $114.^2$pantu nolemjot pieteicējam uzlikt naudas sodu 1800 latu apmērā. (lietas lapa 34)

[8.7] Nepiekrītot Sākotnējam lēmumam, pieteicējs to 2009.gada 12.augustā apstrīdēja atbildētājam. (lietas lapa 42)

[8.8] Ar atbildētāja Lēmumu Sākotnējais lēmums atstāts negrozīts. (lietas lapa 44-47)

[8.9] Lietai pievienots Līgums ar tulkojumu un izraksts no SGHA līguma un tā Pielikuma A ar tulkojumu. (lietas lapa 13-25)

[9] Atbilstoši LAPK 272.pantam institūcijai, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par faktiskajiem apstākļiem, proti, ka pieteicējs, 2009.gada 2.jūlijā ar reisu BT733 Baku – Rīga atveda uz Latvijas Republiku Personu – Azerbaidžānas pilsoni. Lietā nav strīda, ka Azerbaidžāna nav Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalsts, līdz ar to Personai ieceļošanai Latvijas Republikā ir nepieciešama derīga pase un derīga vīza.

Lietā nav strīda, ka Personai bija derīga pase, bet Personai bija Lietuvas izsniegta „D" kategorijas daudzkārtējā vīza ar derīguma termiņu no 2009.gada 1.marta līdz 2009.gada 10.augustam, taču Persona jau bija izmantojusi t, lai nokļūtu izdevējvalstī.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicējs ir pārliecinājies, ka Personai ir derīgi ceļošanas dokumenti ieceļošanai Latvijā, proti, strīds ir par to, vai Lēmums ir tiesisks.

[10] Lēmums, kas pieteicējam ir nelabvēlīgs administratīvs akts, ir pamatots ar Imigrācijas likuma 21.panta pirmo daļu, kas noteic, ka pārvadātājs pārliecinās par to, ka ārzemniekam, kuru tas pārvadā, ir ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti.

Arī likuma „Par aviāciju" 112.panta pirmā daļa noteic, ka gaisa kuģa ekspluatants ir atbildīgs par to, lai no ārvalstīm uz Latvijas Republiku vai no Latvijas Republikas uz ārvalstīm netiktu pārvadātas personas bez ieceļošanai attiecīgajā valstī derīgiem dokumentiem.

Atbildība par šo noteikumu pārkāpumu paredzēta LAPK $114.^{2}$pantā, kas noteic, ka par tādu valstu pilsoņu pārvadāšanu, kuras nav Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstis, no šīm valstīm uz Latvijas Republiku, ja minētajām personām nav Latvijas Republikas valsts robežas šķērsošanai nepieciešamo ceļošanas dokumentu un ja to veicis pārvadātājs ar jūras, gaisa vai sauszemes transportu, uzliek naudas sodu fiziskajām vai juridiskajām personām no tūkstoš septiņsimt latiem līdz divtūkstoš astoņsimt latiem par katru pārvadāto personu.

Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK $114.^{2}$pantu, nepieciešams pierādīt, ka pārvadātājs veicis tādu valstu pilsoņu pārvadāšanu, kuras nav Eiropas Savienības vai Eiropas Ekonomikas zonas dalībvalstis, no šīm valstīm uz Latvijas Republiku, ja minētajām personām nav Latvijas Republikas valsts robežas šķērsošanai nepieciešamo ceļošanas dokumentu.

[11] Tādējādi sākotnēji lietā ir noskaidrojams, kādi dokumenti konkrētajā gadījumā ir atzīstami par Latvijas Republikas valsts robežas šķērsošanai nepieciešamajiem ceļošanas dokumentiem.

Imigrācijas likuma 4.panta pirmā daļa citastarpā nosaka, ka ārzemnieks ir tiesīgs ieceļot un uzturēties Latvijas Republikā, ja viņam vienlaikus: ir derīgs ceļošanas dokuments, ir derīga vīza, (..).

Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr.562/2006 (2006.gada 15.marts), ar kuru ievieš Kopienas Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (turpmāk - Šengenas Robežu kodekss) 5.panta 1.punktu, attiecībā uz uzturēšanos, kas nav ilgāka par trim mēnešiem sešu mēnešu laikā, uz trešo valstu valstspiederīgajiem attiecas šādi ieceļošanas noteikumi: a) viņiem ir derīgs ceļošanas dokuments vai dokumenti, kas dod tiesības šķērsot robežu; b) viņiem ir derīga vīza, ja tā vajadzīga saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr.539/2001 (2001.gada 15.marts), ar ko izveido to trešo valstu sarakstu, kuru pilsoņiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī to trešo

valstu sarakstu, uz kuru pilsoņiem šī prasība neattiecas, izņemot gadījumus, ja viņiem ir derīga uzturēšanas atļauja (..).

Tādējādi, atbilstoši Šengenas Robežu kodeksa 5.panta pirmās daļas un Imigrācijas likuma 4.panta pirmās daļas nosacījumiem, ieceļošanai Latvijas Republikā nepieciešamie dokumenti ir pase vai cits ceļošanas dokuments, kā arī nepieciešamības gadījumā derīga vīza.

[12] Lietā nav strīda, ka personas uzrādītā pase bija derīga ceļošanai. Savukārt pārbaudot, vai konkrētajā gadījumā Personas uzrādītā „D" kategorijas vīza, kas tika izmantota atkārtoti, ir derīga, tiesa konstatē, ka Padomes Regulas (EK) Nr.539/2001 (2001.gada 15.marts), ar ko izveido to trešo valstu sarakstu, kuru pilsoņiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzām, kā arī to trešo valstu sarakstu, uz kuru pilsoņiem šī prasība neattiecas (turpmāk – Regula Nr.539/2001) 1.pants noteic, ka šīs regulas I pielikuma sarakstā minēto trešo valstu pilsoņiem, šķērsojot dalībvalstu ārējās robežas, ir jābūt vīzai. Pirmajā pielikumā ir norādīta arī Azerbaidžāna.

Arī Eiropas Kopienu Komisija 2009.gada 27.februāra priekšlikumā Eiropas parlamenta un padomes un regulai, ar kuru groza Šengenas Līguma īstenošanas konvenciju un Regulu (EK) Nr. 562/2006 attiecībā uz personu ar ilgtermiņa uzturēšanās vīzām pārvietošanos (COM(2009) 91 galīgā redakcija, 2009/0028 (COD)) (skat. http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=COM:2009:0091:FIN:LV:PDF; aplūkots 2010.gada 1.novembrī) ir norādījusi, ka šo priekšlikumu mērķis ir atvieglot to trešo valstu valstspiederīgo pārvietošanos Šengenas zonā bez iekšējām robežām, kuri kādā no dalībvalstīm uzturas legāli uz šīs dalībvalsts izsniegtas ilgtermiņa uzturēšanās „D" vīzas pamata.

Saskaņā ar pašreizējo Šengenas *acquis* trešās valsts valstspiederīgais, kuram ir valsts ilgtermiņa uzturēšanās vīza („D" vīza) laikposmam, kas pārsniedz trīs mēnešus, drīkst uzturēties tikai tās dalībvalsts teritorijā, kura izdevusi vīzu, un saskaņā ar 18.pantu Šengenas Līguma īstenošanas konvencijā (Šengenas konvencija), kurā grozījumi izdarīti ar Regulu 1091/2001, drīkst tranzītā šķērsot citu dalībvalstu teritorijas, tikai lai nonāktu valstī, kura izdevusi vīzu.

Tādējādi saskaņā ar pašreizējiem Kopienas tiesību aktiem „D" kategorijas vīzas turētāji savas uzturēšanās laikā nedrīkst ceļot uz citām dalībvalstīm un nedrīkst ceļot tranzītā caur citām dalībvalstīm, atgriežoties uz savu izcelsmes valsti, jo tas nav paredzēts Šengenas konvencijā.

Iepriekš minētā Šengenas konvencijas noteikuma redakcijas pamatā ir procedūra, kuru dalībvalstis tobrīd parasti piemēroja, saskaņā ar kuru „D" kategorijas vīzas tika pārvērstas uzturēšanās atļaujās pēc ierašanās šo valstu teritorijā.

Pamatojoties uz šādu uzturēšanās atļauju, trešo valstu valstspiederīgie var pārvietoties Šengenas zonā. Šā iemesla dēļ Šengenas konvencijas noslēgšanas laikā dalībvalstis neuzskatīja par nepieciešamu reglamentēt pārvietošanos un atgriešanās ceļojumu uz „D" kategorijas vīzas pamata vai otrreizēju tranzītu uz dalībvalsti, kura izsniegusi „D" kategorijas vīzu.

Tātad „D" kategorijas vīza ir ilgtermiņa vīza, kas derīga tikai vienam tranzītam caur dalībvalstu teritoriju, lai sasniegtu izdevējvalsti, neatkarīgi no tā, vai attiecīgā vīza ir vienreizējā, divreizējā vai daudzkārtējā.

Tādējādi „D" kategorijas vīza ir derīga tikai pirmreizējam tranzītam caur citas dalībvalsts teritoriju, lai sasniegtu izdevējvalsti, savukārt atkārtoti tranzītā šķērsojot citas dalībvalsts teritoriju „D" kategorijas vīza vairs nav derīga.

No lietas materiāliem izriet, ka Persona robežpārbaudes laikā uzrādījusi „D" kategorijas Lietuvas vīzu, kā arī no lietas materiāliem redzams, ka minētais ceļojums Personai nav pirmais, jo Persona jau bija ieceļojusi vīzas izdevējvalstī.

Tādējādi, tiesa secina, ka gadījumā, ja Persona pie Latvijas Republikas robežas šķērsošanas ir uzrādījusi Lietuvas „D" kategorijas vīzu, ar kuru šī Persona vienreiz jau ir ieceļojusi vīzas izdevējvalstī, ir atzīstams, ka Personai nav derīgas vīzas ieceļošanai Latvijas Republikā.

[13] Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem ([8]), ir pierādīts, ka 2009.gada 2.jūlijā pieteicējs uz Latvijas Republiku atveda Personu -

Azerbaidžānas pilsoni, kurš mēģināja šķērsot Latvijas Republikas valsts robežu lidostas „Rīga" robežkontroles punktā un robežkontroles laikā uzrādīja derīgu Azerbaidžānas pilsoņa pasi, kurā bija Lietuvas izsniegta „D" kategorijas vīza, kuru viņš jau bija izmantojis, lai nokļūtu izdevējvalstī.

Tādējādi tiesa konstatē, ka pieteicējs ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, par kuru paredzēta administratīvā atbildība LAPK 114.^{2}pantā.

[14] LAPK 32.panta pirmā daļa noteic, ka sodu par administratīvo pārkāpumu uzliek ietvaros, ko nosaka normatīvais akts, kurā paredzēta atbildība par izdarīto pārkāpumu, stingrā saskaņā ar šo kodeksu un citiem aktiem par administratīvajiem pārkāpumiem.

LAPK 114.^{2}panta sankcija ir naudas sods fiziskajām vai juridiskajām personām no tūkstoš septiņsimt latiem līdz divtūkstoš astoņsimt latiem par katru pārvadāto personu.

Ar Lēmumu pieteicējam noteikts naudas sods 1800 latu apmērā.

Tiesa konstatē, ka atbildētājs ir konstatējis apstākļus, kas pastiprina atbildību, proti, LAPK 34.panta pirmās daļas 2.punktu, kas nosaka, ka atbildību par administratīvo pārkāpumu pastiprina, ja gada laikā atkārtoti izdarīts līdzīgs pārkāpums, par kuru persona jau administratīvi sodīta.

No lietas materiāliem izriet, ka pieteicējs jau ir sauks pie administratīvās atbildības par līdzīgu pārkāpumu izdarīšanu, tādējādi tiesa atzīst, ka, pastāvot atbildību pastiprinošam apstāklim, naudas sods 1800 latu apmērā, kas turklāt ir noteikts tuvu panta sankcijā paredzētajam minimālajam apmēram, ir atzīstams par samērīgu un pārkāpumam atbilstošu.

[15] Ņemot vērā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka pieteicējs pamatoti sodīts par LAPK 114.^{2}panta paredzēto administratīvo pārkāpumu, tāpēc atbildētāja Lēmums ir tiesisks un nav pamata tā atcelšanai, bet pieteicēja pieteikums noraidāms.

Balstoties uz procesuālās ekonomijas principu, tiesa nevērtēs citus procesa dalībnieku izteiktos argumentus, jo tie nevar mainīt tiesas izdarītos secinājumus par pārsūdzētā Lēmuma tiesiskumu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-291.pantu, LAPK 286.panta pirmās daļas 1.punktu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda:

atstāt negrozītu Valsts robežsardzes 2009.gada 15.septembra lēmumu Nr.156 (2009.gada 2.jūlija administratīvā pārkāpuma protokols AA Nr.021970), bet akciju sabiedrības „Air Baltic Corporation" pieteikumu **noraidīt**.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnese (paraksts) I.Petrovska

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas

tiesnese _____I.Petrovska

Rīgā, 2010.gada 10.novembrī